

Nadaljevanje Lepe Vide

Kaj mi je storiti?

Kaj mi narediti?

Kako popravim to napako?

Oh, ko le bi sonce se zmotilo in bi

živo bilo moje dete.

Oh, kako neznosno vest me peče.

Solze spet so jo zalile,

Srce se ji je stisnilo od bolečine.

Ob pogledu na kraljiča

obriše si prelepa lica.

Poboža ga po mehkih licih

in tako mu pravi: »Ti prelepo malo dete,

tebe zdaj bom pestovala, te dojila in

pazila. A ko zrasteš, pojdem, da pogledam, kje je

zlati sinek moj.«

Tak sklenila lepa Vida, ko kraljiča je dojila.

Vida več se ni smejala, kot v sanjah je hodila in si

tiho govorila, da je živo njeno dete. Nekega dne zopet

vidi ji kraljica, objokana nje lica. Iz nje izlije kruta se resnica.

Kaj na vesti ji leži, pove za sinka bolečino svojo, ki tak blazno jo skeli.

Kraljica vse je poslušala.

Videla je v srce njeno in sklenila:

»Nikar ne toži dekle zalo. Jaz ti tu bom pomagala,

da spet objameš svojga sinka.

Sluga moj odplul bo danes in pripelje tvoje dete.

Nič ne maraj mala moja, ti sam pazi cesariča.«

Lepa Vida se prikloni:

»Hvala vam kraljica moja. Neizmerno sem hvaležna.

Bog povrni vam dobroto vašo.«

Tako storila je kraljica in poslala slugo

prek morja.

Minilo je devet nedelj, ko zamorec vrne se na grad, da

pove kraljici, kaj je videl prek morja.

»Bojim se draga visokost, da novice niso lepe.

V grobu zdaj leži ubogo dete.

Lesen križ nad njim stoji.

Mož pa njen na smrt bolan umira. Od bridke žalosti

mu um je šel.«

Kraljica k njemu se je sklonila in se mu lepo je zahvalila.

Prišla je v sobo svojga sina in na skrito je opazovala, ko ga Vida

je dojila. Res lepo je zanj skrbela in mu prav lepo je pela.

Ko zaspalo ji je dete malo, ga je v zibko položila in ga z dekco pokrila.

Tedaj naprej v sobo kraljica je stopila, Vidi grozno novico sporočila.

Vida le pred njo je stala in jo nemočno poslušala.

Ni jokala, ni kričala.

Od bridke bolečine ji srce počí in se mrtva zgrudi.

Odšla je duša njena k sinku svojem vsa vesela.